

I sag nr. 61:

Copy-Dans forvaltningssektor Kabel-TV og UBOD

mod

KTAS, Jydsk Telefon A/S, Fyns Telefon A/S og
Tele Sønderjylland A/S

blev af nævnet angående vederlag for benyttelse af litterære og kunstneriske værker samt fotografier (Tvangslicensnævnet) den 27. oktober 1994 afsagt sålydende

kendelse:

Sagens parter er på den ene side:

Copy-Dan's forvaltningssektor
"Kabel-TV" (Copy-Dan) sammen
med Foreningen af Radiofonier
vedrørende kabeldistribution i
Danmark (UBOD) (disse organi-
sationer herefter benævnt rettig-
hedshaverne)

På den anden side:

KTAS
Jydske Telefon A/S
Fyns Telefon A/S
Tele Sønderjylland A/S
(herefter benævnt telese-
lskaberne)

Disse teleselskaber optræder som ejere af kabelanlæg, der forsyner private husholdninger med radio- og tv-programmer.

Endvidere optræder teleselskaberne i egenskab af transportører af udenlandske radio- og fjernsynsprogrammer gennem det såkaldte hybridnet, der stadig er under opbygning.

Ved siden af de af teleselskaberne drevne kabelanlæg modtager en stor del af landets befolkning tv-udsendelser gennem fællesantenneanlæg, ejede af antenneforeninger, af udlejningsejendomme eller - i nogle få tilfælde - af kommuner. Foreninger af denne art er typisk organiseret som sammenslutninger af beboere i etageejendomme eller parcelhusområder. Hvis anlægget ikke er tilsluttet hybridnettet, kan kun de kanaler, der kan modtages på antennen, distribueres i anlægget, og distribution af udenlandsk tv kan i så fald kun ske i begrænset omfang. De pågældende foreninger m.v. er ikke parter i eller repræsenterede under den foreliggende nævnssag.

Da parterne ikke efter de ved lovene nr. 274 og 275 af 6. juni 1985 - med baggrund i Bernerkonventionens art. 11 bis (2) - gennemførte bestemmelser i ophavsretslovens §§ 22a og 54, stk. 2, samt fotografilovens § 11a kunne opnå enighed om den nærmere udformning af rettighedshavernes vederlagskrav, blev tvisten indbragt for nævnet, som afsagde kendelse den 27. juni 1986 i sag nr. 16. Nævnet, der fandt, at vederlaget måtte fastsættes således, at det blev rimeligt såvel i forhold til rettighedshaverne som i forhold til forbrugerne, fremhævede, at betydningen af de foreliggende oplysninger om vederlagene i andre europæiske lande - Østrig, Belgien og Holland - svækkedes derved, at der ved indførelsen af ordningen i Østrig var taget særligt hensyn til dens virkninger for den østrigske handelsbalance og til, om udenlandske udsendelser kom fra lande, der ydede beskyttelse mod distribution af østrigske udsendelser, og ved, at Belgien og Holland ikke som Danmark beskyttede også de udøvende kunstnere såvel som radiofonierne. En i Norge truffet ordning omfattede kun to svenske tv-programmer og svenske radioprogrammer, som på den anden side af sproglige grunde var af særlig interesse for

nordmændene. Navnlig under hensyn til de erfaringer, som måske kunne indvindes gennem udviklingen af hybridnettet og de følgende års udvikling i Europa, begrænsedes vederlagsfastsættelsen til tiden indtil 1. juli 1988.

Det årlige vederlag fastsattes efter en degressiv skala til 45 kr. pr. husstand for til og med 3 fjernsynskanaler (og samtlige lydradiokanaler), for hver følgende kanal 10 kr. pr. kanal indtil 6 kanaler, for hver kanal ud over 6 indtil 12 5 kr. pr. kanal og for hver kanal ud over 12 3 kr. pr. kanal.

Under denne sag har rettighedshaverne påstået teleselskaberne som ejere af kabelanlæg i Danmark med virkning fra den 1. januar 1993 pålagt at betale som vederlag til Copy-Dan for til og med 3 fjernsynskanaler og samtlige lydradioer et grundbeløb på 52 kr. pr. husstand, for hver fjernsynskanal ud over 3 til og med 6 11,50 kr. pr. kanal og for hver kanal ud over 6 6 kr. pr. kanal. Differencen i forhold til a conto-opkrævning forrentes med 5% over Nationalbankens diskonto.

Subsidiært påstås tariffjerne fra 1. januar 1993 reguleret med nettoprisindekset. Mere subsidiært påstås tariffjerne forhøjet efter licensnævnets skøn.

Teleselskaberne påstår for 1993 og 1994 et vederlag på 52 kr. for til og med 3 fjernsynskanaler (og samtlige lydradiokanaler), for hver fjernsynskanal ud over 3 til og med 6 11,50 kr., for hver kanal ud over 6 til og med 12 for 1993 5,75 kr. og for 1994 4 kr. samt for hver fjernsynskanal ud over 12 for 1993 3,50 kr. og for 1994 0,50 kr., idet den samlede betaling pr. husstand for 1994 ikke kan overstige 120 kr., subsidiært påstås vederlaget for 1994 sat til 3 kr. for fjernsynskanaler ud over 12 til og med 14 og for hver fjernsynskanal ud over 14 til 0,50 kr. Den samlede betaling pr. år pr. husstand kan efter den subsidiære påstand ikke overstige 135 kr.

Teleselskaberne har til bestyrkelse af deres påstande om nedsættelse navnlig henvist til et konsumptionsprincip, der skulle

være gældende for vederlagsfastsættelser, til EØF-Domstolens afgørelse af 13. juli 1989 i sagerne 110/88, 241/88 og 242/88, til Kulturministeriets nægtelse af 29. november 1993 af godkendelse af en del af de af KODA foreslåede tariffer samt til forarbejderne til loven om indførelse af ordningen efter ophavsretslovens § 22a.

Herom skal nævnet udtale:

Nævnet har i sine kendelser stedse fastholdt, at ikke forbruget forstået som den faktiske modtagelse af udsendelser, men derimod adgangen til modtagelse - med visse nærmere bestemte undtagelser - skulle være afgørende for vederlagskravene.

Uanset om Copy-Dan kan siges at indtage en dominerende stilling "på en væsentlig del af fællesmarkedet", jf. EØF-traktatens art. 86, finder nævnet ikke, at de i disse lande aftalte eller fastsatte vederlag til rettighedshaverne kan sammenlignes med de danske vederlag med den konsekvens, at disse kan anses for urimelige. Herved tager nævnet navnlig hensyn til de meget varierende rettighedsstrukturer i de europæiske lande. Der henvises herved til bemærkningerne ovenfor i kendelsen om forholdene i Østrig, Holland og Belgien, hvortil føjes, at vederlagene f.eks. i Tyskland er fastsat på en helt anden måde end i Danmark, nemlig i forhold til kabeltjenestens indtægt. Nævnet finder det betænkeligt på det foreliggende grundlag at foretage en generel nedsættelse af vederlaget. Nævnet har heller ikke tilstrækkelige oplysninger til at vurdere Kulturministeriets reaktioner på KODAs forslag.

Parternes principale påstande er overensstemmende for så vidt angår de to første trin på skalaen, og disse, der ikke findes urimelige, vil herefter være at lægge til grund. De følgende trin angiver, som det er blevet gjort gældende, typisk ikke forøget forbrug, men større mulighed for et differentieret valg mellem mulighederne. Herefter, og idet en degressiv skala ikke i sig selv behøver at medføre misforhold mellem de ydelser, der tilgår enkelte rettighedshavere, finder nævnet det rimeligt at

fastsætte følgende skala:

For til og med 3 fjernsynskanaler og samtlige lydradioer en grundtakst på 52 kr. pr. husstand.

For hver fjernsynskanal ud over 3 til og med 6 11,50 kr. pr. kanal og for hver kanal ud over 6 til og med 12 5 kr. pr. kanal samt for hver kanal ud over 12 2 kr. pr. kanal.

Nævnet finder det rimeligt i kendelsen at fastslå, at vederlaget for udsendelser i tiden kl. 1-5, søn- og helligdage dog kl. 1-7, fastsættes til en tredjedel af de ovenfor nævnte takster.

Taksterne bør kun have gyldighed til sommeren 1996.

Thi bestemmes:

Kjøbenhavns Telefon Aktieselskab, Fyns kommunale Telefonselskab, Jydske Telefon Aktieselskab og Tele Sønderjylland Aktieselskab skal som ejere af kabelanlæg inden for hver sit koncessionsområde til Copy-Dans forvaltningssektor "Kabel-TV" betale vederlag efter nedenstående takstskala for den i ophavsretslovens §§ 22a og 54, stk. 2, samt fotografilovens § 11a nævnte fordeling af radio- og fjernsynsudsendelser.

Der betales pr. husstand, som er tilsluttet vedkommende anlæg, årligt:

For til og med 3 fjernsynskanaler (og samtlige lydradiokanaler)	i alt 52 kr.
For hver fjernsynskanal ud over 3 til og med et samlet antal af 6	11,50 kr. pr. kanal
For hver fjernsynskanal ud over 6 til og med et samlet antal af 12	5 kr. pr. kanal
For hver fjernsynskanal derudover	2 kr. pr. kanal

For tiden mellem kl. 1 og kl. 5, på søn- og helligdage kl. 1-7, betales dog kun vederlag svarende til en tredjedel af ovennævnte takster.

Alle beløb er eksklusive moms.

Vederlaget skal kunne kræves fra den 1. januar 1993. Differencen i forhold til a conto opkrævede beløb forrentes med 5% over Nationalbankens til enhver tid gældende diskonto.

Fastsættelsen er, medmindre andet aftales af parterne, gældende indtil udløbet af juni 1996.

Mogens Munch

Asger Thylstrup

Lise Dybdahl Østerborg

I sag nr. 61:

Copy-Dans forvaltningssektor Kabel-TV og UBOD

mod

KTAS, Jydsk Telefon A/S, Fyns Telefon A/S og
Tele Sønderjylland A/S

blev af nævnet angående vederlag for benyttelse af litterære og kunstneriske værker samt fotografier (Tvangslicensnævnet) den 27. oktober 1994 afsagt sålydende

kendelse:

Sagens parter er på den ene side:

*Eksempel
med homigret
side 5!*

Copy-Dan's forvaltningssektor
"Kabel-TV" (Copy-Dan) sammen
med Foreningen af Radiofonier
vedrørende kabeldistribution i
Danmark (UBOD) (disse organi-
sationer herefter benævnt rettig-
hedshaverne)

På den anden side:

KTAS
Jydske Telefon A/S
Fyns Telefon A/S
Tele Sønderjylland A/S
(herefter benævnt telesel-
skaberne)

Disse teleselskaber optræder som ejere af kabelanlæg, der forsyner private husholdninger med radio- og tv-programmer.

Endvidere optræder teleselskaberne i egenskab af transportører af udenlandske radio- og fjernsynsprogrammer gennem det såkaldte hybridnet, der stadig er under opbygning.

Ved siden af de af teleselskaberne drevne kabelanlæg modtager en stor del af landets befolkning tv-udsendelser gennem fællesantenneanlæg, ejede af antenneforeninger, af udlejningsejendomme eller - i nogle få tilfælde - af kommuner. Foreninger af denne art er typisk organiseret som sammenslutninger af beboere i etageejendomme eller parcelhusområder. Hvis anlægget ikke er tilsluttet hybridnettet, kan kun de kanaler, der kan modtages på antennen, distribueres i anlægget, og distribution af udenlandsk tv kan i så fald kun ske i begrænset omfang. De pågældende foreninger m.v. er ikke parter i eller repræsenterede under den foreliggende nævnssag.

Da parterne ikke efter de ved lovene nr. 274 og 275 af 6. juni 1985 - med baggrund i Bernerkonventionens art. 11 bis (2) - gennemførte bestemmelser i ophavsretslovens §§ 22a og 54, stk. 2, samt fotografilovens § 11a kunne opnå enighed om den nærmere udformning af rettighedshavernes vederlagskrav, blev tvisten indbragt for nævnet, som afsagde kendelse den 27. juni 1986 i sag nr. 16. Nævnet, der fandt, at vederlaget måtte fastsættes således, at det blev rimeligt såvel i forhold til rettighedshaverne som i forhold til forbrugerne, fremhævede, at betydningen af de foreliggende oplysninger om vederlagene i andre europæiske lande - Østrig, Belgien og Holland - svækkedes derved, at der ved indførelsen af ordningen i Østrig var taget særligt hensyn til dens virkninger for den østrigske handelsbalance og til, om udenlandske udsendelser kom fra lande, der ydede beskyttelse mod distribution af østrigske udsendelser, og ved, at Belgien og Holland ikke som Danmark beskyttede også de udøvende kunstnere såvel som radiofonierne. En i Norge truffet ordning omfattede kun to svenske tv-programmer og svenske radioprogrammer, som på den anden side af sproglige grunde var af særlig interesse for

nordmændene. Navnlig under hensyn til de erfaringer, som måske kunne indvindes gennem udviklingen af hybridnettet og de følgende års udvikling i Europa, begrænsedes vederlagsfastsættelsen til tiden indtil 1. juli 1988.

Det årlige vederlag fastsattes efter en degressiv skala til 45 kr. pr. husstand for til og med 3 fjernsynskanaler (og samtlige lydradiokanaler), for hver følgende kanal 10 kr. pr. kanal indtil 6 kanaler, for hver kanal ud over 6 indtil 12 5 kr. pr. kanal og for hver kanal ud over 12 3 kr. pr. kanal.

Under denne sag har rettighedshaverne påstået teleselskaberne som ejere af kabelanlæg i Danmark med virkning fra den 1. januar 1993 pålagt at betale som vederlag til Copy-Dan for til og med 3 fjernsynskanaler og samtlige lydradioer et grundbeløb på 52 kr. pr. husstand, for hver fjernsynskanal ud over 3 til og med 6 11,50 kr. pr. kanal og for hver kanal ud over 6 6 kr. pr. kanal. Differencen i forhold til a conto-opkrævning forrentes med 5% over Nationalbankens diskonto.

Subsidiært påstås tariffjerne fra 1. januar 1993 reguleret med nettoprisindekset. Mere subsidiært påstås tariffjerne forhøjet efter licensnævnets skøn.

Teleselskaberne påstår for 1993 og 1994 et vederlag på 52 kr. for til og med 3 fjernsynskanaler (og samtlige lydradiokanaler), for hver fjernsynskanal ud over 3 til og med 6 11,50 kr., for hver kanal ud over 6 til og med 12 for 1993 5,75 kr. og for 1994 4 kr. samt for hver fjernsynskanal ud over 12 for 1993 3,50 kr. og for 1994 0,50 kr., idet den samlede betaling pr. husstand for 1994 ikke kan overstige 120 kr., subsidiært påstås vederlaget for 1994 sat til 3 kr. for fjernsynskanaler ud over 12 til og med 14 og for hver fjernsynskanal ud over 14 til 0,50 kr. Den samlede betaling pr. år pr. husstand kan efter den subsidiære påstand ikke overstige 135 kr.

Teleselskaberne har til bestyrkelse af deres påstande om nedsættelse navnlig henvist til et konsumptionsprincip, der skulle

være gældende for vederlagsfastsættelser, til EØF-Domstolens afgørelse af 13. juli 1989 i sagerne 110/88, 241/88 og 242/88, til Kulturministeriets nægtelse af 29. november 1993 af godkendelse af en del af de af KODA foreslåede tariffer samt til forarbejderne til loven om indførelse af ordningen efter ophavsretslovens § 22a.

Herom skal nævnet udtale:

Nævnet har i sine kendelser stedse fastholdt, at ikke forbruget forstået som den faktiske modtagelse af udsendelser, men derimod adgangen til modtagelse - med visse nærmere bestemte undtagelser - skulle være afgørende for vederlagskravene.

Uanset om Copy-Dan kan siges at indtage en dominerende stilling "på en væsentlig del af fællesmarkedet", jf. EØF-traktatens art. 86, finder nævnet ikke, at de i disse lande aftalte eller fastsatte vederlag til rettighedshaverne kan sammenlignes med de danske vederlag med den konsekvens, at disse kan anses for urimelige. Herved tager nævnet navnlig hensyn til de meget varierende rettighedsstrukturer i de europæiske lande. Der henvises herved til bemærkningerne ovenfor i kendelsen om forholdene i Østrig, Holland og Belgien, hvortil føjes, at vederlagene f.eks. i Tyskland er fastsat på en helt anden måde end i Danmark, nemlig i forhold til kabeltjenestens indtægt. Nævnet finder det betænkeligt på det foreliggende grundlag at foretage en generel nedsættelse af vederlaget. Nævnet har heller ikke tilstrækkelige oplysninger til at vurdere Kulturministeriets reaktioner på KODAs forslag.

Parternes principale påstande er overensstemmende for så vidt angår de to første trin på skalaen, og disse, der ikke findes urimelige, vil herefter være at lægge til grund. De følgende trin angiver, som det er blevet gjort gældende, typisk ikke forøget forbrug, men større mulighed for et differentieret valg mellem mulighederne. Herefter, og idet en degressiv skala ikke i sig selv behøver at medføre misforhold mellem de ydelser, der tilgår enkelte rettighedshavere, finder nævnet det rimeligt at

fastsætte følgende skala:

For til og med 3 fjernsynskanaler og samtlige lydradioer en grundtakst på 52 kr. pr. husstand.

For hver fjernsynskanal ud over 3 til og med 6 11,50 kr. pr. kanal og for hver kanal ud over 6 til og med 12 5 kr. pr kanal samt for hver kanal ud over 12 2 kr. pr. kanal.

For 1993 udgør vederlaget dog for hver kanal ud over 6 til og med 12 5,75 kr. og for hver kanal ud over 12 3,50 kr.

Taksterne bør kun have gyldighed til sommeren 1996.

Thi bestemmes:

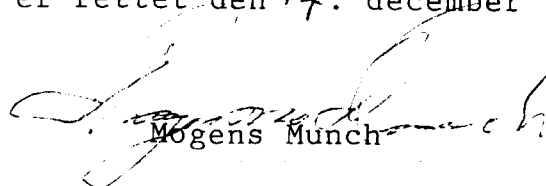
Kjøbenhavns Telefon Aktieselskab, Fyns kommunale Telefonselskab, Jydske Telefon Aktieselskab og Tele Sønderjylland Aktieselskab skal som ejere af kabelanlæg inden for hver sit koncessionsområde til Copy-Dans forvaltningssektor "Kabel-TV" betale vederlag efter nedenstående takstskala for den i ophavsretslovens §§ 22a og 54, stk. 2, samt fotografilovens § 11a nævnte fordeling af radio- og fjernsynsudsendelser.

Der betales pr. husstand, som er tilsluttet vedkommende anlæg, årligt:

For til og med 3 fjernsynskanaler (og samtlige lydradiokanaler)	i alt 52 kr.
For hver fjernsynskanal ud over 3 til og med et samlet antal af 6	11,50 kr. pr. kanal
For hver fjernsynskanal ud over 6 til og med et samlet antal af 12	5 kr. pr. kanal
For hver fjernsynskanal derudover	2 kr. pr. kanal

For 1993 udgør vederlaget dog for hver kanal ud over 6 til og med 12 5,75 kr. og for hver kanal ud over 12 3,50 kr.

Side 5 er rettet den 14. december 1994

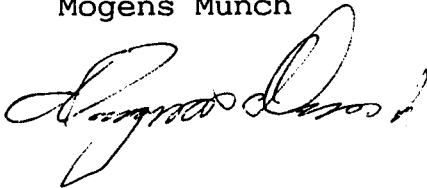

Mogens Munch

Alle beløb er eksklusive moms.

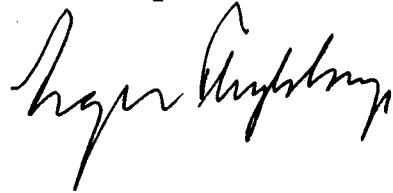
Vederlaget skal kunne kræves fra den 1. januar 1993. Differencen i forhold til a conto opkrævede beløb forrentes med 5% over Nationalbankens til enhver tid gældende diskonto.

Fastsættelsen er, medmindre andet aftales af parterne, gældende indtil udløbet af juni 1996.

Mogens Munch

Asger Thylstrup

Lise Dybdahl Østerborg

